

РЕШЕНИЕ

№ 3283

гр. София, 26.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **4360** по описа за **2010** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична регионална инспекция за опазване и контрол на общественото здраве (С.) с адрес гр.С., ул. „В.” № 20 срещу РЕШЕНИЕ от 03.05.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 99-ти състав по нахд № 2585/2010 г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № ХД-004 от 12.02.2010 г., издадено от директора на С., с което на основание чл.48, ал.1 от Закона за храните (ЗХ) на Е. И. Л. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лв. за нарушение на чл.12 от Наредба № 5/2006 г. за хигиената на храните. В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът претендира да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да се

потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба Е. И. Л. чрез адв. Р Д. оспорва същата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Касационната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Със съдебно решение от 03.05.2010 г. С районен съд, Наказателно отделение, 99-ти състав по нахд № 2585/2010 г. е отменил наказателно постановление № ХД-004 от 12.02.2010 г., издадено от директора на С., с което на основание чл.48, ал.1 от Закона за храните (ЗХ) на Е. И. Л. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лв. за нарушение на чл.12 от Наредба № 5/2006 г. за хигиената на храните. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Б И И, на свидетелите при съставяне на АУАН К Х Х и Р С С, на свидетел на наказаното лице В Д. И, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че в хода на административно наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения на чл.57, ал.1, т.4 и т.6 ЗАНН, като административно наказващият орган (АНО) не е установил „по безспорен начин, кой е нарушителят и не са посочени действията, с които Е. Л. е извършил нарушението”. Районният съдия е приел за недоказани констатациите на св.Б И, че кашони от хранителни стоки са намерени на двора и са престояли там в период от 25.01. (когато е подаден сигнал от неустановен гражданин за замърсен терен) до 27.01.2010 г. (датата на проверката), като е приел, че посочените опаковки „са оставени след изваждането на хранителните стоки, продавани в магазина, а временното им поставяне на терена не може да замърси проверявания обект”.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 99 състав е валидно и

допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон. На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло фактическите констатации, направени от районния съдия: при извършена от свидетелката Б И проверка на 27.01.2010 г. в обект – Магазин за пакетирани хранителни стоки с адрес гр.С., ул. „П” № 1 проверяващата констатирала „замърсен прилежащ терен – наличие на кашони от кроасани, захарни изделия (сухи пасти) и чували със строителни отпадъци пред входа и под стълбите на магазина”. За констатираното нарушение на чл.12 от Наредба № 5/2006 г. за хигиената на храните бил съставен АУАН № ХД-0041 от 02.02.2010 г. и издадено обжалваното пред СРС НП № ХД-0041 от 12.02.2010 г.

В АУАН наказаното лице Е. И. Л. е вписал възражения, че „посочените замърсявания не са от нас”. В жалбата до СРС Л. посочва, че до магазина за хранителни стоки се помещава заложна къща, която ползва същата площадка за вход към двата обекта. Намерените по време на проверката отпадъци всъщност били пред входа и под стълбите на заложната къща, а не пред магазина и били с произход от извършван в заложната къща ремонт. Л. твърди, че площадката пред магазина за хранителни стоки била малка и винаги поддържана чиста, в магазина се продавали само пакетирани хранителни стоки и не могло да се стигне „до замърсяване на храните вътре в магазина”. Действително по делото пред СРС не е представен анонимният сигнал от 25.01.2010 г., въз основа на който е извършена проверка от органите на С. на 27.01.2010 г. Касационната инстанция приема, че непредставянето на този сигнал, както и липсата на доказателства, че „намерените на 27.01.2010 г. кашони са същите, които са били на 25.01.2010 г. като родово определени вещи” (стр.3, първи абзац от решението на СРС) е изцяло ирелевантно и не може да се отрази на доказаността на нарушението. Релевантни са констатациите на проверяващата св.Б И на 27.01.2010 г. и тяхното доказване в хода на съдебното производство от АНО.

За извършената проверка на 27.01.2010 г. Б И на длъжност „здравен инспектор” в Дирекция „ЗК” на С. е изготвила доклад № 68164 от 27.01.2010 г. За време на проверката в доклада е посочено от 12:40 часа до 13:20 часа на 27.01.2010 г. Наказаното лице Л. посочва в жалбата си до СРС, че дошъл на обекта „след 12:30 часа”. Свидетелката на наказаното лице В И установява, че

„жалбоподателят Л. прочел протокола от проверката, отишъл да види за какво става въпрос и видял, че има отпадъци от ремонта на заложната къща, които били под пътеката пред входа на заложната къща”. Съгласно доклад № 68164/27.01.2010 г. е установено „наличие на кашони от кроасани, захарни изделия (сухи пасти), чували със строителни отпадъци пред входа и под стълбите на магазина”. Разпитана в съдебно заседание пред СРС св.Б И поддържа констатациите си, че при проверката установила „кашони и чували със строителни отпадъци пред входа и под стълбите на магазина”. За тези констатации на място бил съставен доклад, връчен на представител на обекта. Свидетелката установява още, че кашоните били няколко, празни, транспортни опаковки на храни, *които се предлагат в обекта*. Празните кашони били непосредствено пред магазина, а строителните отпадъци – под прощадката.

Свидетелката В И установява, че под стълбите пред магазина няма кучо пространство и строителните отпадъци „не биха могли да бъдат там”. Свидетелката идвала в магазина следобяд, когато се разтоварва стоката, кашони не се оставяли отвън, разтоварвали се пред магазина и след това се изхвърляли. Обикновено вечер се разчиствали отпадъците, а кашоните се изхвърляли. Когато отишла следобяд на работа „не видяла хвърлени кашони”.

Очевидно по делото пред СРС са събрани две противоречиви групи свидетелски показания – показанията на актосъставителката Б И и показанията на В И. Касационната инстанция приема показанията на св.Б И за обективни, логични и безпротиворечиви. Същата е свидетел – очевидец на установяване на нарушението. От нейните показания и от писмените доказателства по делото се установява, че пред магазина за хранителни стоки, находящ се в гр.С., ул. „П” № 1 били разхвърляни, както празни кашони от хранителни стоки, така и строителни отпадъци. Наказаното лице е вписало възражения в АУАН, че отпадъците не са от магазина за хранителни стоки. Самите констатации, както по доклад № 68164/27.01.2010 г., така и по АУАН №ХД-0041/02.02.2010 г. за наличие на кашони от кроасани и сухи пасти *не са оспорени*, доколкото е оспорен само произхода на отпадъците. Защитната теза на наказаното лице пред СРС се е съсредочила върху доказване произхода на строителните отпадъци, както и че същите са намерени под площадката, но пред заложната къща, а не пред магазина за хранителни стоки. Касационната инстанция приема за

достоверна и правилна констатацията в обжалваното решение на СРС, че строителните отпадъци са намерени пред входа на заложената къща и по отношение на тях не е доказано авторството на нарушението от наказаното лице Л..

Наличието на кашони от хранителни отпадъци обаче *не се оборва от показанията на св.В И*. Същата пресъздава личните си впечатления, че кашони не се оставят отвън и същите се изхвърлят. В случая следва да се вземе предвид, че наказаното лице е работодател на свидетелката В И, като от показанията ѝ се установява, че тя помага именно при разтоварване и приемане на стоката. Т.е. евентуални нарушения във връзка с разпиляване на отпадъци от приетата стока могат да ѝ бъдат вменени във вина при изпълнение на трудовите ѝ задължения, респ. да се ангажира дисциплинарната ѝ отговорност. Ето защо съдът приема, че показанията на св.В И относно липсата на разпилени кашони от хранителни стоки по време на проверката на 27.01.2010 г. не са достоверни и логични. Свидетелката е дошла на обекта към 15:30 часа – 16:00 часа, когато проверката е приключила и е възможно отпадъците да са изхвърлени. Показанията на св.В И в тази им част са в пълно противоречие с писмените доказателства по делото, като следва да се отчете и нейната заинтересованост от изхода на спора в полза на работодателя ѝ.

Въз основа на съвкупната преценка на свидетелските показания на св.Б И и на писмените доказателства по делото касационната инстанция приема за безспорно и категорично доказано наличието на празни кашони от хранителни стоки (кроасани и сухи пасти) в прилежащите части на магазина за хранителни стоки. Тези констатации св.И потвърждава в съдебно заседание пред СРС, като посочва, че „няма кой друг да сложи тези отпадъци”. Така ако наличието на строителни отпадъци пред общата площадка на двата обекта се обяснява с ремонт в заложената къща, наличието на празни кашони от хранителни стоки на тревната площ се обяснява именно с дейността на магазина за хранителни стоки. Нелогични и несъответстващи на събраните по делото доказателства са изводите на районния съдия, че отпадъците всъщност били „опаковки на хранителни стоки, оставени след изваждането на същите” (стр.3, абзац 2 от решението). Такива констатации не се съдържат нито в писмените доказателства по делото, нито в показанията на св.Б И. В прилежащата площ на магазина са установени „празни кашони

от хранителни стоки". Очевидно клиентите не пазаруват хранителни стоки с кашони, за да ги оставят след консумацията им (с кашони) в прилежащите тревни площи. Оспорването от страна на наказаното лице Л. на понятието за „прилежаща площ“ към магазина е изцяло неоснователно. Не може да се приеме, че прилежаща площ към магазина е само площадката пред вратата на магазина. Очевидно се касае за по-голяма площ около местото, свързано с търговската дейност на магазина (както продажба на хранителни стоки, така и разтоварване и приемане на стока), което следва да отговаря на изискванията на чл.12 от Наредба № 5/2006 г. Констатираните по време на проверката на 27.01.2010 г. празни кашони от хранителни стоки в тази прилежаща площ е в нарушение на разпоредбата на чл.12 от Наредба № 5/2006 г. Произходът на отпадъците от магазина за хранителни стоки е логичен и безспорен, поради което и авторството на нарушението от управителя на магазина за хранителни стоки и собственик на едноличния търговец Е. И. Л. е безспорно установен. На нарушителя е наложено минималното наказание за нарушение, извършено от физическо лице съгласно чл.48, ал.1 от Закона за храните. Като е достигнал до противен правен извод районният съдия е допуснал неправилно приложение на закона - отменително основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Ето защо и на основание чл.221, ал.2 АПК решението следва да бъде отменено като неправилно.

След отмяната на решението на СРС настоящата инстанция е компетентна да реши спора по същество – чл.222, ал.1 АПК, доколкото не са налице основанията по чл.222, ал.2 АПК за връщане на делото за разглеждане от друг състав на СРС.

Касационната инстанция приема, че в АУАН № ХД-0041 от 02.02.2010 г. и в НП № ХД-0041 от 12.02.2010 г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено съобразно чл.42, респ. чл.57 ЗАНН. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало Е. И. Л. да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както

административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Обжалваното НП № ХД-0041 от 12.02.2010 г. е издадено от материално компетентен административно наказващ орган по см. на чл.47 ал.1 б. «а» във вр.ал.2 ЗАНН. Извършването на нарушението по чл.12 от Наредба № 5/2006 г. се установява от показанията на актосъставителката И, които следва да се кредитират като логични, последователни и безпристрастни, както и от писмените доказателства от административно наказателната преписка. Констатираното нарушение е санкционирано в нормата на чл.48, ал.1 ЗХ, който предвижда налагане на глоба от 500 лв. до 1000 лв., т.е. наказание е наложено в минимален размер.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 03.05.2010 г. на СРС, НО, 99 състав е неправилно на основание чл.348 ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде отменено, а по същество на спора съобразно чл.222, ал.1 АПК – да бъде потвърдено наказателното постановление. По изложените съображения и на основание чл. 221 ал.2 АПК и чл.222 ал.1 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, **Административен съд-С.-град, V-ти Касационен състав**

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 03.05.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 99 състав по нахд № 2585/2010 г. **и вместо него:**

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № ХД-004 от 12.02.2010 г., издадено от директора на С., с което на основание чл.48, ал.1 от Закона за храните (ЗХ) на Е. И. Л. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лв. за нарушение на чл.12 от Наредба № 5/2006 г. за хигиената на храните.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

